

# ISKRICE 2016/2017



Iskrice so glasilo učencev OŠ Ivana Kavčiča.

Izlake, junij 2017

Na naslovnici: Mojih 10 najljubših, avtorice Beti Martinčič, 4. a

## V življenju ima vsak svoje poslanstvo

V življenju ima vsak svoje poslanstvo. Pomembno je, da odkrivamo in razvijamo svoje talente. V skladu z njimi si moramo zastavljati tudi cilje, ki jih hočemo doseči. Ena izmed pomembnejših in zahtevnejših odločitev je izbira poklica.

Večkrat razmišljam, kaj bi v življenju rad postal oziroma kaj me veseli in pri čem sem še posebej uspešen. Predvsem me veselijo naravoslovno-tehnična področja, zato razmišljam v tej smeri. Menim, da moram vztrajati in poglobljati svoje znanje na omenjenem področju, na katerem sem precej dober, vztrajnost pa je tudi ena izmed mojih vrlin. Še posebej je treba vztrajati v dobrem in pravičnem. Če vztrajamo, zagotovo prideta tudi uspeh in zadovoljstvo, kar je najlepša nagrada. Verjamem, da je na naravoslovno-tehničnem področju mnogo možnosti za trajnostni razvoj. Vendar se je potrebno zavedati, da je človek s svojim dostojanstvom pomembnejši od zaslužka oziroma dobička.

Prepričan sem, da če bom vztrajal v dobrem, če bom samostojen in hkrati sodeloval z drugimi, bom v življenju zagotovo izvršil svoje poslanstvo. Dobro opravljena dolžnost človeka vedno osreči. Večji napor ko premagamo, bolj smo zadovoljni. Najlepše so vedno poplačana prizadevanja za lepe medsebojne odnose, pa naj opravljamo katerikoli poklic.

Tadej Zupančič, 8. a



Karin Sirše, 7. a

## Strah

Strah je strašen in strahoten,  
vseh duhov najbolj bohoten.  
Ima velike oči  
in te straši.

Ko v posteljo se odpraviš,  
se v sanje izgubiš,  
iščeš pot ta pravo,  
veselje bo postalo.

V svetu vile so in škrti  
zanimivi so škrokati,  
ki vile jih premagajo,  
ker lepe pesmi pojejo.

Ta svet,  
v sanje je odet  
in pravi je poet,  
v njem me strah ni več.

Lucija Jenko, 6. a

## Nori svet

Če miška, mačko lovi,  
mikrofon v pevca poje,  
vesolje v raketi lebdi  
in mene oblačijo hlače moje.

Ropar vrača v sef denar,  
miška in slon sta par,  
dobrosrčnež ne da ničesar v dar,  
ti pa nazaj obraščaš koledar.

Ogenj vodo gasi,  
ropar sodnika sodi,  
kanalizacija vsem diši,  
riba pa plava ob vodi.

Če vse to bilo bi res,  
vse nas bi zgrabil stres,  
če pa bil bi še potres,  
to bil bi nori svet, zares!

Bernarda Lavrač, 6. b



Ula Vidmar, 7. b

## **Lenoba**

Brez dela ni jela,  
namesto, da bi delala,  
je raje sedela.  
Naenkrat pa obsedela,  
saj bila je prelena,  
da bi plela.  
Očeta poslušala ni,  
zato ji enkrat zagrozi:  
lenega čaka,  
strgan rokav,  
palca beraška,  
prazen bokal.

Punca mal zamisli si,  
polnoletna si,  
treba bo delati.  
Punca pa se razjezi  
in kot grom iz hiše izleti,  
da se kar kadi.  
Zdaj pa sredi ulice sedi,  
prosjači druge ljudi,  
in njen ponos trpi.  
Končno zave se,  
da očeta morala poslušati bi:  
lenega čaka,  
strgan rokav,  
palca beraška,  
prazen bokal.

Urška Pogačar, 8. b

## **Moja mami**

Moja mami ima črne lase. Rada peče piškote. Ima zelene oči in rada šiva. Hodi v službo. Je medicinska sestra. Moja mami rada obeša perilo. Ime ji je Janja. Piše se Podbregar. Rada ima črna oblačila in vse v družini. Moja mami je bila včasih doma v Kandršah. Stara je 37 let. Posluša različne vrste glasbe. Rada ima rože. Je edinka. Vozi avto. V osnovno šolo je hodila na Izlake, v srednjo šolo pa v Ljubljano. Rada hodi na sprehode z Erikom. To je moj brat. Zvečer gre v hlev. Poleti rada plava v morju. Zvečer rada hodi kmalu spat.

Tjaša Podbregar, 2. c PŠ Mlinše

## **Sedem hiš, ki jih sploh ni bilo** (narobe pravljica)

Nekoč je v majhni vasici za nekim hribom ležalo sedem hiš, ki jih sploh ni bilo. Prva je bila sive barve. Druga je bila modra, tretja oranžna, četrta roza, peta rjava, šesta rdeča in sedma zelena. V teh hišah je živelo sedem ljudi, ki jih sploh ni bilo. Ko je v to vasico prišel kralj, ki ga sploh ni bilo, jih je pohvalil, da imajo najlepšo vasico, ki je sploh ni bilo.

In pozvonil je zvonec, pravljice pa je konec.

Klemen Pograjc, 6. b

## **Tri super muce** (narobe pravljica)

Nekoč so živele tri super muce. Dve mucii nista obstajali, tretja pa ni nikoli živela. Nekega popoldneva so se tri super muce odpravile na lov. Dve mucii nista imeli zob, tretja pa je izgubila protezo. Tako so ujele tri miši: dve, ki ju ni bilo in eno, ki jim je pobegnila. Nato so dale miške v kletko brez konca in jih pojedle.

Počil je lonec in pravljice je bilo konec!

Anja Pišek, 6. b

Moja mami dela v Leku. Ima rjave lase. Rada se igra z menoj. Rojstni dan ima septembra. Vozi se v Ljubljano. Živimo v Kandršah. Mamina najljubša barva je modra, njen najljubši letni čas pa pomlad. V službo gre ob petih zjutraj, popoldan pa v šolo. Ima uhane. Rada me ima. Stara je sedemindvajset let. Je mentorica pri gasilcih. Peče kruh in pospravlja stanovanje. Moja mami je najboljša mami na svetu in zato jo imam najraje.

Lara Brajer, 2. c PŠ Mlinše

Moji mami je ime Simona. Rada bere in hodi. Ima blond lase in rjave oči. Zelo rada gleda nadaljevanko. Najbolj ji je všeč nadaljevanka Srčna kraljica. Všeč ji je nogometaš Ronaldo. Najraje kuha. Rada je morsko hrano. Najbolj ji je všeč Zasavska Sveta gora. Ima zelo dolge lase. Zelo je prijazna. Zelo rada igra Enko, plava v vodi, bere knjige za odrasle. Njena najljubša žival je konj, najljubša roža pa sončnica. Mami imam zelo rad.

Domen Razboršek, 2. c PŠ Mlinše

Če ne bi bilo moje mami, ne bi bilo mene in Bora. Moja mami je zelo zelo zelo prijazna. Po poklicu je zdravnica in vozi rešilec. Ima črne lase, rjave oči in kožnato rdeče ustnice. Ne mara jesti sira, ker ji smrdi. Ne je tudi salame. Rada ima sprehode. Enkrat na teden gre na sprehod s Kajo in Moko. Speče zelo dobro čokoladno torto, kadar ima kdo rojstni dan. Zelo rada bere časopise in knjige. V službo se vozi z avtom.

Brin Osojnik, 2. c PŠ Mlinše

Moji mami je ime Joži. Včasih se je pisala Dolinšek. Ima kratke temne lase. Je srednje postave. Rada kuha. Dela v Etiju na Izlakah. Rada nosi kavbojke in temno majico. Njena najljubša barva je roza in najljubša žival je zajec. Stara je 37 let. Njen najljubši letni čas je poletje, najljubša hrana pa pica.

Domen Trebušak, 2. c PŠ Mlinše

### **Mojca Pokrajculja (eboran pravljica)**

V daljni prihodnosti je živela deklica z imenom Mojca Pokrajculja. Živela je v izobilju svoje bogate družine v vili na koncu mesta. Ker je imela Mojca vsega preveč, je bila vsa zdolgočasena, sebična in neubogljiva.

Nekega dne se je hudo sprla s starši, zato se je trmasto odločila, da bo pobegnila od doma. V svoj nahrbtnik je dala nekaj najnujnejših stvari, med njimi je bil tudi taborniški šotor. Dolgo je hodila in se vsa izmučena izgubila v gozdu. Bila je jesen in bližala se je noč. Deklici je bilo že pošteno žal za svoje nespametno dejanje. V naglici je uspela postaviti šotor še pred nočjo.

Zunaj je bilo vetrovno in pošteno je zeblo Mojco. Zaradi grozljivih zvokov in šumov celo noč ni zatisnila očesa. Te zvoke pa so povzročale gozdne živali, ki so začutile njeno stisko. Prinesle so ji orehe in lešnike.

Mojca Pokrajculja se je to noč trdno odločila, da bo postala boljši človek in se skesano vrnila domov.

Nik Razpotnik, 4. b



Nives Moneta, 8. a

### **Zlatolaska, trije medvedki in mama (narobe pravljica)**

Nekoč je živela mamica. Imela je hčerko, ki so jo klicali Zlatolaska.

Nekega dne se je Zlatolaska dolgočasila, zato je odšla v gozd. Hodila je po gozdu in prišla do hišice. Zanimalo jo je, čigava je hišica. Previdno je odprla vrata in počasi vstopila. Zagledala je mizo in tri stole. Stoli so bili zelo zanimivi, saj so bili različne velikosti. Na mizi so bile skodelice, ki so bile tudi različne velikosti. Zlatolaska se je spraševala, kdo neki živi v tej hišici. Po stopnicah je odšla v zgornje nadstropje. Zagledala je lepa lesena vrata. Bila so kar precej velika. Mislila si je, tu živijo zelo veliki ljudje, pa tudi majhni. Previdno je vrnila vrata. Zagledala je tri postelje. Stopila je do prve. Ta je bila zelo velika. Druga je bila malo manjša, zato je lažja zlezla nanjo. Tretja postelja pa je bila prave velikosti zanjo. Malo je še pogledala po sobi. Ker je bila utrujena, se je Zlatolaska hotela malo odpočiti. Ni pa vedela, da bo zaspala. Medtem so se vrnili domov v svojo hišico trije medvedi. Ata medved je takoj zaznal vonj človeka. Mali medo pa je bil zelo radoveden. Mama medvedka ga je mirila. Skupaj so pregledali hišo. Bili so presenečeni, ko so vstopili v sobo. Tam je še vedno spala Zlatolaska. Mali medo je zabrundal in zbudil deklico. Zlatolaska se je prebudila, zato se je ustrašila treh medvedov. Kmalu je ugotovila, da so to prijazni medvedi. Skupaj so se igrali in divjali po sobi. Kmalu se je začelo temniti in Zlatolaska je morala domov.

Ker so postali dobri prijatelji, se mogoče še danes igrajo, nekje v gozdu.

Ajda Sešlar, 4. b

## Kaj bi kupili, če bi imeli denar?

MAMI: telefon, avto Mazdo, pulover, zapestnico, uro, knjigo, novo jelko, roza nogavice,

OČKU: USB ključek, cigarete, kavč, vstopnice za Planico, montano, avto BMW, telefon, omaro, avto

BRATU: 2 x dudo, avto na daljinca, zlate kopačke, torbo

SESTRI: lego, barbiko, beležko, avto na daljinca, konja, tablo

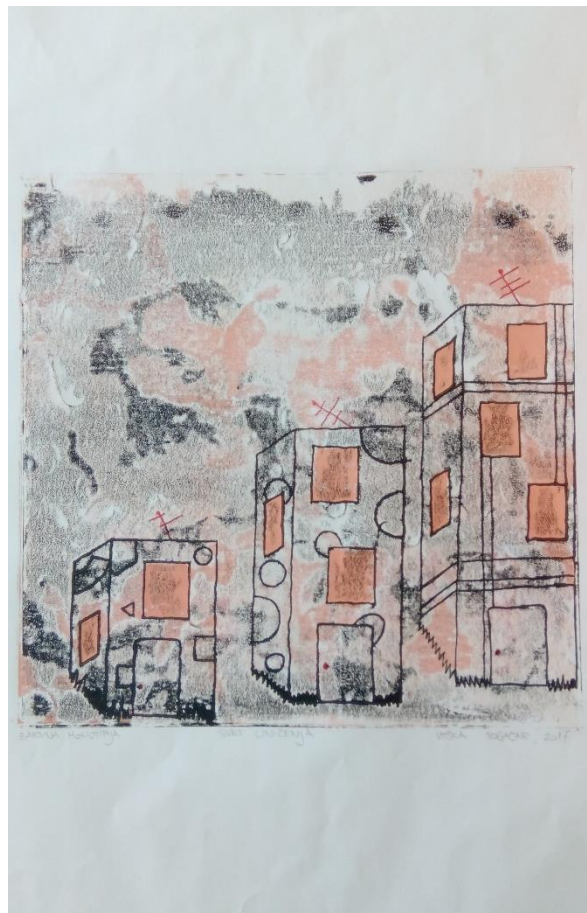
BABICI: očala, dolgo življenje, prstan in zlato zapestnico, predpasnik, rože, uro, knjigo, zvočnik, telefon, televizijo, rokavice

DEDKU: šal, veliko denarja, čevlje, nov toaster, traktor, kavč, nogavice, avtobus, budilko, orodje, žago

UČITELJICI: posebno darilo, šibo, uhane in ogrlico, ravnilo, kavo, rože, palico, bonbone, ovitek za telefon, torbo, čokolado

PRIJATELJU: strip, telefon, spominsko knjigo, barvne svinčnike, lutko za friziranje, beležko, avto na daljinca, Lazarja, puščico, hrčka

SEBI: svinčnik, tablico, napihljiv grad, mikroskop, kosmato muco, tempera, šivalni pribor, tank, medveda, motor



Učenci 2. c PŠ Mlinše

Urška Pogačar, 8. b

## Nesreča v rudniku

*Nagrajeno delo na ustvarjalni delavnici Rudarskega muzeja in etnološkega društva SREČNO ZAGORJE*

Z mamu Jožo sva odšli na pokopališče, na grob njenih staršev. Pot do groba vodi mimo prav posebnega, velikega, groba. Ko sva šli mimo, sem mamu spraševala, kdo je pokopan v tem velikem grobu. In začela mi je pripovedovati zares žalostno zgodbo. V tem velikem grobu je pokopanih trinajst rudarjev, ki so se ponesrečili v jami.

Zagorje je bilo eno izmed treh zasavskih krajev. Večina družin je bilo rudarskih. Očetje so bili knapi in mame gospodinje, živeli pa so v rudniški koloniji. Njihova stanovanja so imela skromno kuhinjo s *šporgetom* na drva in *kolm*, na katerem so kuhali in se ob njem greli, leseno mizo s *štokerli*, *kolmkišto*, v kateri so bila spravljena drva in kolm, majhno večnamensko *špajzo* in *cimer*, v katerem so spali starši in otroci. Zunaj pa sta bila drvarnica in skupno stranišče *na štrbunk*. Tudi vodovoda ni bilo in so po vodo morali hoditi precej daleč. Mama in otroci so se enkrat na teden kopali kar v kuhinji v banji, oče pa se je kopal v *vašhau*. V koloniji pa so imeli tudi skupno peč, v kateri so gospodinje enkrat na teden pekle kruh.

Mamin oče, moj praded, je bil *knap*. V Zagorje je prišel iz Štajerske, kjer je preživel mladost, nato je med drugo svetovno vojno šel med partizane... in prav to ga je »pripeljalo« v Zagorje, kjer je spoznal mojo prababico in se po veliko letih *purševstva* z njo poročil. Zaposlil se je v *gverku* in je tam spodaj v jami tudi doživel, skupaj s svojimi *kamarati*, lepe in težke ure. Najlepše ure je sigurno predstavljal *marijahergeben*, ko so običajno skupaj obiskali tudi bližnjo gostilno, najtežje pa nesreče, ki so terjale tudi življenja.

Na *nahsiht* je odšel tudi tisti petek zvečer, 10. marca leta 1961, da bi zamenjal svojega *oblesa*. Njegove hlače in srajca so bile umazane od premoga, preden se je obul v gumijaste škornje, si je noge ovil s *šofecami*. In ker je bilo delo v jami zelo težko, je s sabo odnesel tudi malico: dva kosa doma pečenega kruha, namazanega z domačimi ocvirki, ki ju je zavil v star časopisni papir, in steklenico divke (črne kave). Voščil je »lahko noč« in odšel. V *ferlezcimru* se je pridružil ostalim knapom, ki so delali na tem *dritlu*, skupaj so pokadili vsak svoj *čik* (saj je bilo potem v jami smrtno nevarno kaditi), vzeli vsak svojo *ziherco* in si glavo pokrili s *šlemom*, zmolili kratko molitev, *štajger* pa jih je razporedil za delo: nekateri so s *herci* polnili *hunte*, drugi so z *macolami* razbijali velike gmote jalovine in opravljali še ostala potrebna dela. V nobeni jami pa ni smel manjkati *kibl*. Seveda pa se ne sme pozabiti *pekrmandelca*, navihanega škrata.

Prababica je v soboto zjutraj, ko se je šele pričelo daniti, zbudila mamo in njeno sestro, jih toplo oblekla in vse tri so skoraj tekle k rudniku. Med potjo jima je v solzah povedala, da je ponoči slišala sireno, ki je naznanjala nesrečo v rudniku. Pred rudniško zgradbo se je nabralo že veliko ljudi; ženske so jokale, otroci so bili preplašeni ker niso razumeli, kaj se dogaja. Možakarji so se pogovarjali in zaskrbljeno gledali proti vhodu v jamo, iz katerega je vsake toliko časa le prišel kakšen utrujen reševalec ali rudar, ki pomagal pri reševanju. Nihče ni vedel, koliko življenj je terjala nesreča. Sredi popoldneva je na vhodu tudi prababica opazila pradeda ... komaj ga je prepoznala, saj je bil utrujen in ves črn in umazan. Vse tri so stekle k njemu in ga, medtem ko so glasno jokale, objemale. Obkolila jih je množica ljudi in vsi so želeli izvedeti, kako je z njihovimi domačimi, ki jih še ni bilo iz rova. On pa ni imel moči povedati kar koli, govorile so samo njegove solzne oči.

Reševalci so v svojih delovnih oblekah in s čeladami z naglavnimi svetilkami ponesrečence v krstah prinesli iz jame, pred katero je bilo slišati samo jok množice, nato pa se je začel žalostni sprevod. Krste ponesrečenih stanovskih tovarišev so odpeljali v avlo delavskega doma, kjer so potem postavili tudi častno stražo. Tam so se trinajstim žrtvam poklonili in se od njih poslovili njihovi domači, sodelavci, prijatelji in znanci iz Zagorja in od drugod.

Ta nesreča je mojega pradeda tako prizadela, da na dan pogreba ni mogel ostati v Zagorju. Z družino je odšel v hribe k sorodnikom.

Na žalost ima mama doma samo delček pradedove zapuščine – *ziherco*; njegovo uniformo je žal vzel zob časa, čelada pa se je nekje izgubila.

Anja Pišek, 6. b



## Sreča v nesreči

Bil je deževen dan. Lilo je kot iz škafo, zato sva se s prijateljico Mari odločili, da greva na obisk k sosedi.

Gospodična Nočič je bila prijazna in v očeh so ji sijale iskricice. Imela je dolge rjave lase, modre velike in pametne oči. Zato sva jo klicali Sova. Imela je žalostno skrivnost, a to ni vplivalo na njeno prijaznost.

Radovedno sem jo vprašala: "Kaj si počela, ko si bila stara toliko kot midve z Mari?" Sova je žalostno pogledala v tla in začela: "To je zelo žalostna zgodba. Ko sem bila vajine starosti, sem po cestah igrala na svojo harmoniko, da bi služila denar. A od tega jaz nisem imela nič. Oče je vse zapravil v pivnici. Raztrgana sem po ulicah igrala od jutra do poznega popoldneva." Mari ni mogla biti tiho: "Kaj pa tvoja mami? Mar te ni branila?" Sova ji je odgovorila: "Mame nisem imela. Umrla je, ko sem bila še majhna. No, a vseeno nisem bila sama. Nekega dne je do mene prišel nek fant. Ni imel ne mame, ne očeta. Bil je sirota. Ime mu je bilo Luka. Postala sva dobra prijatelja in čez nekaj dni sem mu zaupala, da sem napisala pesem. Ko jo je slišal, je bil navdušen. Potem sva služila denar skupaj, on je pel, jaz pa sem igrala. Tako sva tistega dne zaslužila kar precej tolarjev. Odločila sva se da bova mojemu očetu dala le polovico, preostali denar pa varčevala. A ni se obneslo. Že naslednji dan jih je moj oče našel in me pretepel do krvi. Imela sem ga dovolj. V šoli sem vse povedala svoji razredničarki, ki je poklicala center za socialno delo. Nekega dne je prišla policija in me odpeljala. Ko me je policistka peljala k avtu, se je vame zakadil Luka. Vlekel me je za roko in me hotel odpeljati stran. Ni hotel spet biti sam. Potem sem odraščala pri rejnikih."

Meni in Mari se je paralo srce. "Kaj pa Luka?" sem vprašala. Sova je zamišljeno zrla predse in tiho odgovorila: "Ne vem, nikoli več ga nisem videla. Takrat pa se je Mari spomnila: "Luka je naš novi predavatelj na fakulteti. Prejšnji teden nam je predaval o Rimljanih. Ali ni bil tudi on sirota?"

Takrat se je posvetilo tudi meni: "Ja! Zagotovo je to Luka iz tvoje zgodbe! Živi na Pogačarjevi 18!" Še isti dan je šla Sova k njemu. Jaz in Mari sva se le smehljali. Vedeli sva kaj sledi.

Vesna Pikelj, 6. b



Ana Škrinjar, 2. b

## Strah

Nekoč je živela deklica, ki je živela kot dandanes vsak otrok. A nekega dne, ko se je odpravljala spat in ko je oči že skoraj zaprla, se je pred njo pojavil strahec.

Ta jo je popeljal skozi temno noč, polno jasnih in svetlikajočih se zvezd. Prišla je v deželo, kjer sta vladala groza in strah. Pred deklico je stalo mogočno in ponosno drevo, ki je ob sebi imelo zataknjeno palico. Dekle jo je vzelo in palica se je spremenila v čarovniško metlo. Vse to je videl strahec, ki pa je vedel, da ima deklica čudežne moči. Strahec pa se je zavedal tudi tega, da je deklica dobrega srca in da bo čarobne moči uporabila za to, da reši prelepo deželo, ki jo je zlobna čarovnica Kasandra spremenila v deželo strahu in nesreče. Strahec je bil čarovničin sluga. Dekle je odvedel v njen grad. Čarovnica Kasandra je imela grdo bradavico na nosu in lep vijoličen klobuk na glavi. Njena obleka je bila sijoča in bila je bogata. Deklica je vedela, da v tem svetu ni vse prav. Prijela je palico, ki je bila na tleh, in jo zlomila pred čarovnico. Tako je deklica s svojimi močmi tudi strah in nesrečo odčarala stran. Dežela je spet zasijala v svoji neizmerni lepoti.



Deklica se je zbudila v svoji postelji in ugotovila, da so bile to le prekrasne sanje. Pravljičica, ki jo je doživela, ji bo za vedno ostala v spominu.

Lucija Jenko, 6. b

Zoja Katarina Hlebec, 8. b

## Svet, v katerem želim živeti

*Nagrajeno literarno delo na natečaju DPM Evropa v šoli*

Vsi bi bili v življenju srečnejši, če človek ne bi bil pohlepen, preponosen in želel imeti vedno več. Tehnologija z vsakim dnem napreduje in z vsakim dnem uničuje svet. Ampak če ne bi bilo tehnologije, ne bi bilo avtomobilov, telefonov, računalnikov in televizije. Težko bi komunicirali z drugimi in ne bi mogli izvedeti, kakšno vreme bo naslednji petek. Vsaka stvar je za nekaj dobra in slaba. A tudi brez nje ali pa vsaj z malo tehnologije (brez igrice, socialnih omrežij na telefonu) bi lahko preživeli kot naši predniki. Ne bi gledali mehiških telenovel, ampak bi prijeli za lopato in motiko ter odšli na njivo.

Danes se vse zdi tako težko, predvsem najstnikom, ki so ves čas pred socialnimi omrežji. Morali bi samo enkrat oditi na travnik grabiti travo, ampak še kadar gredo, vedno s telefonom v žepu, da ves čas piska in te to prisili, da takoj odgovoriš. Raje se razglej. Vidiš sonce, ki se je prikazalo izza oblakov, samo da bi te ogrelo? In, vidiš te travnike, polne trave, ki komaj čakajo, da bodo spet lahko na novo rastle in se znebili stare teže? Kaj pa ti, se ti zdi bolj pomembno pošiljanje srčkov prek Messengerja fantu? No, nisi edini človek na svetu in nikoli ne boš več kot samo človek.

Vsi bi se smejali, če bi se odpravili v park s prijateljem in tam zbijali šale, ne pa da bi gledali v telefon. Lepše bi bilo še, če bi pomagali stari gospe, ki težko hodi, ji podali roko in jo odpeljali vse do doma ali pa samo čez prehod za pešce. Ampak ljudje bi raje gledali v tla in šli čim prej stran, nato pa gledali, kako gospo zbije avto. A ljudje bi le hodili naprej, se sploh ne bi ozrli, doma pa bi na televiziji slišali: »... prometna nesreča ... ferrari zbil staro gospo, ki je prečkala cesto na prehodu ... vsi samo gledali, le eden ji je priskočil na pomoč.« In tako vas bo prisililo, da ugasnete televizijo in se spomnite, da ste bili vi tam in začela vas bo peči vest. A kmalu boste dognali, da je bila stara in da eden človek manj ni nič. Takrat pa upam, da vzamete te besede nazaj.

Vsak dan umre na svetu več kot eden in kmalu se jih nabere vsaj 100. Zato raje na avtobusu odstopi sedež starejšemu gospodu, raje objemi očeta, ker je tvoj oče, zaželi neznanču lep dan z nasmehom na obrazu. Že en nasmeh lahko spremeni dan, a sedem milijard nasmehov lahko cel svet.

Slišiš jok otrok iz Afrike, jok žene, ki skrita tiči v hiši z otrokom in noče umreti od lakote, in mož, ki se skriva za vogalom, da ne bi padel in bi se iz vojne vrnil k ženi. Zakaj bi potrebovali še več ozemlja, če pa še vseh ljudi ne moremo nahraniti v svoji deželi. Vzemi stare obleke, ki jih ne nosiš, vzemi plišaste medvedke, vzemi čevlje in vse odnesi na Rdeči križ ali Karitas. In tako boš lahko pričaral nasmešek na obraz kar nekaj ljudem. Vsak je deležen pomoči, a jo je zavezan tudi dati. Če bi vsak, ki ima preveč oblačil, preveč igrač, čevljev, vzela eno majico, enega plišastega medvedka, en par čevljev in to odnesel na Karitas ali kakšno drugo dobrodelnostno organizacijo, bi lahko slišal samo še smeh.

Kaj pa naš planet? Naša Zemlja, na kateri ljudje živijo že več tisočletij? Ni nam treba kupovati hrane, če si jo sami pridelamo, ni nam treba ogrevati, ko nikogar ni doma, ni nam treba zapravljati denarja za počitnice na Havajih, če so pa lahko »Havaji« v sosednjih državah ali pa pri nas. Žvečilni gumi vržeš v gozd, prej pa se prepričaš, da te kdo ne gleda. A zmotil si se, gozd te je videl, travnik ob gozdu te je videl in potok poleg travnika te je videl. Zakaj ne počakaš, da prideš domov in vržeš žvečilko v koš ali pa je sploh ne žvečiš? Koliko stvari pa po nepotrebnem porabimo in onesnažimo okolje. Vse bi bilo lepše, če bi ljudje vsaj ločevali odpadke. Koliko ljudi si kupi dva koša in na enega napiše plastika oziroma embalaža, na drugega pa ostali odpadki? Veliko jih je, a vseeno premalo.

Vsak dan slišimo vsaj en predsodek glede ljudi z drugačno barvo kože od naše: »Črnci so neumni, so sužnji in vedno bodo.« Zlo v naših srcih precej hitro raste in kaj bomo mi imeli od tega, če govorimo kot rasisti. Naši otroci bodo slišali in to govorili naprej, sprli se bomo s prijateljem, ki ve, da ljudje niso sami krivi, da so drugačne polti kot mi. Včasih bi se morali zamisliti in spoznati, da smo vsi ljudje in da mogoče nekdo na svetu prav zdaj pljuva iz ust predsodke glede nas.

Včasih slišim, kako bi morale imeti ženske manjše plače, kako bi morale biti podrejene in neenakovredne moškim. Milo rečeno, na ženskah svet stoji. Seveda, če ne bi bilo moških, ne bi bilo otrok, a kdo rodi otroka, kdo ga hrani, kdo zaradi tega ni v službi eno leto in pri porodi trpi muke. Vsi smo enakopravni. In tako stoji svet.

Vse nasilje, npr. pretepanje in posilstvo, zakaj sploh obstaja? Zaradi človeka. Kaj bi imel od tega, če bi nekoga pretepel do smrti? Samo dragoceno življenje bi mu vzel. Ne samo to, ampak vse, kar je imel in vse bo za njim jokalo, ti pa ne boš noben heroj. Veliko deklet in tudi fantov je posiljenih in vprašam se, zakaj. Ali res človek nima drugega dela, kot da seje hudobijo in trpljenje?

Vsak na svetu lahko najde svojo ljubezen (skoraj vsak). Vsi bi morali iskati ljubezen, srečo, veselje in na koncu nas bo vse to spremljalo do poslednjih dni. In Bog nas bo odpeljal v nebesa, kjer bomo živeli večno brez hudobije. Ali pa bomo gnili v peklu.

Včasih je treba stvari samo malo premisliti in vse lahko spremenimo.

## Svet, v katerem živim

Ta svet je zelo zanimiv. Ljudje so dobri, a nekateri hudobni. Nesramnosti in hudobije poln svet. A hkrati tudi lep, v mavrico ujet.

Ne vem, ali je ta svet grd, a nekaj že vem. V njem vsak najde svoje mesto, pa naj bo grd, slep, gluhi ... ali velik lump. Vsi pa smo po svoje lepi in zanimivi. Smo drugačni, a hkrati enaki. Ne smemo govoriti, da smo v krizi, saj to ni ravno res. Vedno znova se vprašam: »Kako je po svetu?« Odgovorim si, da je v svetu tako, da vladajo vrednote. Za nekatere je to zdravje, za druge ljubezen, sreča, prijateljstvo, a za tretje le denar. Po svetu je revščina in lakota, a begunci tudi pri nas prosijo za službe. Nekje jo dobijo, drugod pa ne.

Ko pomislim na tiste, ki jim službe ne odobrijo, se vprašam, zakaj.

In moja vloga? Tistim, ki potrebujejo dodatno pomoč, lahko pomagam z denarjem.

Za razliko od večine imam šolo rada, imam tudi svojo najljubšo učiteljico.

Učim se za znanje in hkrati za ocene. Ko odrastem, si želim postati veterinarica – to je moj največji cilj v življenju.

Klara Lavrin, 7. a

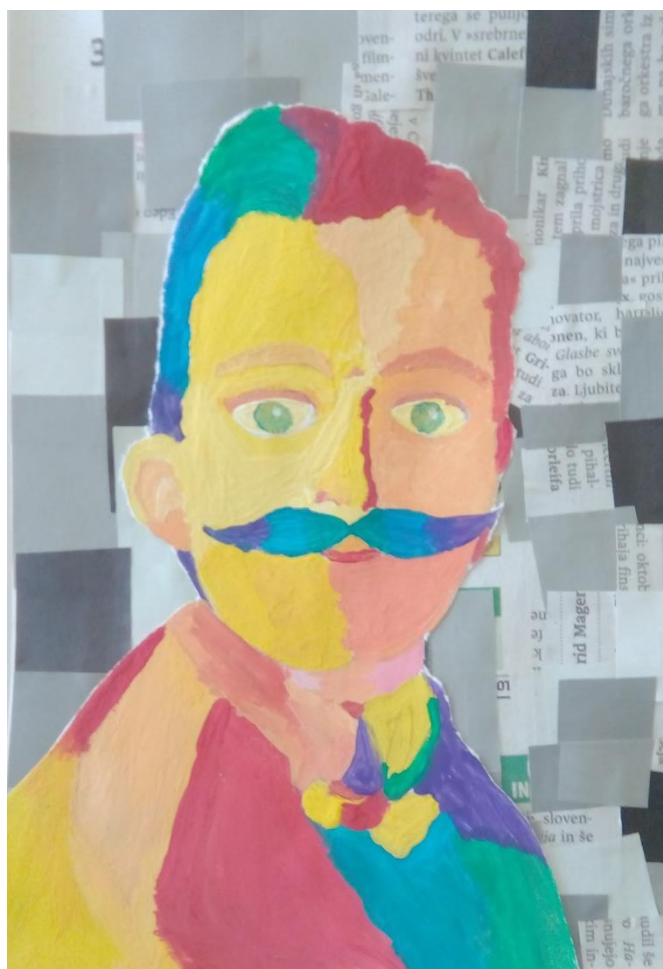
## Svet, v katerem želim živeti

Svet, v katerem želim živeti,  
mora po mojem veliko prijateljev imeti.  
Tam ne bo vladalo nasilje,  
temveč le veliko izobilje.

Nihče ni najbolj mičen,  
a vsak mora biti pravičen.  
Pravice svoje ima vsak,  
zato ne sme biti zloben – tak.

Tak, želim, da moj je svet,  
poln barv in brez preprek.  
Vsak po svoje se bo trudil,  
da nikoli se ne bo izguubil ...

Lucija Jenko, 6. b



## Svet, v katerem živim

Če onesnažuješ zrak,  
ne misli, da si junak.

Junak boš takrat,  
ko boš odpadke metal v smetnjak.

Vprašaj se, kaj naredimo,  
da lahko v čistem svetu živimo.

Zakaj na manjše razdalje bi se vozili,  
če je bolj zdravo, da bi hodili.

Aleš Verbajns, 8. b

## Svet, v katerem živim

Napiši spis, v katerem razmišljaš o sebi, domovini, razmerah po svetu, npr. revščina, lakota, vojne, begunci ... V bistvu je to težko napisati. Jaz dejansko ne razmišljam, kaj se dogaja okrog mene. Sprejemem informacije, dobre in slabe. Ampak se ne zavedam čisto dobro slabih. Ne ukvarjam se s slabimi. Drugače bi bilo moje življenje kot brezno črnine. Mislim, da mi pri moji starosti še ni treba toliko vedeti o njih. Po drugi strani pa je dobro, da nekaj vem.

Grozno je, ko občasno gledam televizijske reklame in vidim najprej tisoče veselih. To so reklame za nov pametni telefon, razna živila, čistila za pralni stroj, proti vodnemu kamnu ... in potem oglas v zvezi z revščino v Afriki. Takrat pomislim: »Neža, ti se nimaš kej sekirat za teste pa spraševanje in razna tekmovanja. Poglej, te otroke, starše, babice, dedke ... Oni živijo v strahu, kakšen bo jutrišnji dan. Mogoče bo vesel ali zastrahujoč. Lahko si srečna, da si zdrava, da imaš družino in prijatelje, pravo prijateljico, ki ti vedno stoji ob strani.« Spomnim se, ko smo bili še v prvi triadi, da smo v šolo nosili nove šolske potrebščine za revne otroke. Bilo bi idealno, da bi se lahko s skupnimi močmi borili proti revščini in jo premagali. Vendar nismo v idealnem svetu.

In tukaj se pokaže vrednota, ki ji pravimo sodelovanje. Mislim, da bi bile mlajše generacije vključno z mojo uspešnejše, če ne bi vsak gledal v svoj mali ekranček oziroma kot pravi moja mami kvadrata. Slišala sem že marsikatero zgodbo o njenem otroštvu. Bile so zabavne. Ne bi verjeli. Te zgodbe so bile brez interneta, telefonov, televizije, tablic. Večina se jih je dogajala v naravi. Ko pa danes poslušam pogovore ... ohhhh ... groza. Na primer:

Osebek št. 1: Hy ☺

Osebek št. 2: Hy

Sedita v baru eden zraven drugega in se pogovarjata po telefonu.

Osebek št. 1: o stari a veš ko sm dons vidu na insta

Osebek št. 2: Ne... ko pa

Osebek št. 1: ena je ubjaula, kaku se je en gol drsu, pol je pa še padu. Veš kuk je smešn

Osebek št. 2: dej mi pošl pusnetk

Osebek št. 1: na sem ti že. Ga mas

Osebek št. 2: hahahahahahaha ... umiram

Takšen pogovor je trajal še in še in še, dokler enemu od njiju ni zmanjkalo baterije. Ampak kaj, ko je imel s sabo prenosno baterijo ...

Ali pa to: Po pločniku hodita dva človeka. Eden za drugim. Sprednji se spotakne in pade. Drugi pa mu ne pomaga vstati, ampak ga fotografira in to objavi na spletni strani.

In ja, dragi ljudje, živimo v takšnem svetu. Sram me je.

Pomislite, kaj bi lahko naredila ta dva, da bi bila koristna. To pa sploh ni zahtevno. Lahko bi se vpisala v organizacijo Rdeči križ, Anino zvezdico, Karitas ... Lahko bi šla v knjižnico in tam prebirala knjige in pridobivala znanje. To, kar bi prebrala, pa bi lahko pripovedovala beguncem, otrokom v stiski in še in še. Če sta to učenca, bi lahko svoje znanje prenesla na drugo osebo, ki ji ne gre najbolje, in bi ji s tem pomagala. Ne da delaš to samo za druge, ampak tudi zase. Če si naredil dobro delo, imaš dober občutek. Mislim, da zaspiš z najlepšim občutkom, kar jih sploh poznamo.

Omenila sem naravo. Tukaj sta dve plati. Kaj pomeni narava za podeželske in kaj za mestne ljudi. To je vprašanje z različnimi odgovori.

Na tem planetu je, kot sem že napisala, veliko dobrih in slabih stvari. Begunci so po mojem mnenju preveč odrinjeni. Veliko ljudi misli ali se obnaša tako, da imaš pri njih občutek, kot da ne vedo, da so to tudi ljudje in da se jim godi krivica. Niso sami krivi, da se



## Svet, v katerem živim

Sem dvanajstletna deklica in v življenju imam vse, kar potrebujem. In po moje živimo v svetu, ki ima dve strani. Dobro, kjer imaš vse, kar potrebuješ. Imaš družino, ki te ima rada, prijatelje, ki te pri tvojih odločitvah podpirajo, ter denar, da imaš lahko streho nad glavo. To je formula za popolno življenje.

Ampak, kot se že napisala – na svetu sta dve strani in slaba zagotovo ni dobra. V »slabšem« svetu, kjer ljudje stradajo, noseče mamice nimajo denarja, da bi preživele svojega otroka, trpijo zaradi bolezni, otroci se ne šolajo, nedolžni ljudje umirajo v vojnah, ki sploh niso potrebne. Ti otroci lahko le sanjajo o našem življenju, da bi lahko šli v šolo, da bi z mamico pripravljali okusno lazanjo ob toplem ognju in da bi s prijatelji odšli v kino. Mi iz »dobrega« sveta se še zavedamo ne, kakšno življenje je to.

Sedaj pa sem začela razmišljati, kaj bi lahko naredila jaz, da bi jim omogočila boljše življenje. Organizirala bi dobrodelno akcijo, v kateri bi pomagali ljudem v stiski. Mi sami bi lahko obiskali te ljudi ter gledalce pred televizorji spomnili, kakšno srečo imajo. Potrebovali bi več ljudi, s skupnimi močmi bi lahko pomagali rešiti več življenj in verjemite mi, s temi dejanji bi polepšali tudi naša življenja.

Se spomnite, ko ste bili majhni in so fantje želeli postati astronomi ali pa avtomehaniki, dekleta pa učiteljice in frizerke? Ko ste komaj čakali, da greste v šolo? Zdaj pa se vam vse zdi trapasto in neumno.

Zakaj pa se sploh šolamo? Ali se učimo za naše starše? Ali zato, ker zaradi ocen dobimo denar? Najbrž res. A moramo se zavedati, da šola in celotno izobraževanje vplivata na naše življenje. In da bomo, če se ne bomo učili na pamet govorov, kot je na primer Krpanov, ostali brez službe in denarja.

Najverjetneje ste se že malo ustrašili. Seveda so bolj kot denar pomembni zdravje, družina in veselje. Torej, zakaj se še učimo, me vprašate. No, če se ne bi, na tem svetu ne bi bilo zdravnikov, ki nas bi pozdravili. Še vedno bi bili v prazgodovini in najverjetneje bi že vsi izumrli. Je to odgovor na vaše vprašanje?

Nauk moje »zgodbe« je, da ne glede nato, kdo si, kaj delaš, si bele ali temne polti, fant ali dekle, vedno lahko narediš spremembo v svetu. Ali bo dobra ali slaba – to pa je tvoja odločitev.

Iza Žgalin, 7. a

## Svet, v katerem živim

Mislím, da je današnji svet zelo razdeljen. Medtem ko se nekdo razvaja z vsem svojim premoženjem, drugi na drugem koncu sveta trpi v revščini, lakoti in se morda bori z najhujšimi boleznimi tega sveta.

Včasih je svet res krivičen. Posameznike doleti grda usoda. Nepravični ljudje se spravljajo na ljudi, ki jim niso nič naredili. Po mojem mnenju je ena najbolj ponižujočih potez človeštva prav suženjstvo. K sreči se v svetovnem merilu zmanjšuje, a je še vedno prisotno. Le s čim so se ti ljudje zamerili svojim »izkoriševalcem«? Nihče od nas ni kriv, da se rodil v določeni kulturi ali delu sveta. Mlajši včasih težko popolnoma razumemo starše in starejše. O rasah in kulturah imamo ali imajo najrazličnejše predsodke. Zakaj bi morali biti temnopolti za nas, belce, manjvredni in ne enaki ostalim ljudem?

Živimo v svetu, ki slavi le tisto, kar imaš. Poudarjamo in izboljšujemo materialno bogastvo, na duhovno pa pozabljamo. Poglejmo na vrednost ljubezni in materializma: medtem ko se stvari okoli nas izboljšujejo in napredujejo iz sekunde v sekundo, je ljubezen vedno enaka. Ko se bo porajala nova tehnologija, novi računalniki, najnovejši telefoni ..., bodo ljudje ponosni, da imajo ob sebi nekoga, ki je z njimi že dlje časa. Premalokrat se

zavedamo, kako smo lahko srečni, če dobimo le prijazen nasmeh ali objem. Svet je nekatere ljudi pripeljal tudi do tega, da se sramujejo svojega premoženja.

Vsi ne moremo imeti sreče v življenju ves čas, lahko pa cenimo srečne trenutke. Za nekoga je morda srečen trenutek, ko pride do vode in kruha, nekdo drug pa je srečen le takrat, ko prejema več in več.

Živim v sedanosti. Lahko analiziram preteklost, težko pa je napovedovati, kaj bo jutri. Mogoče bo jutrišnji dan podoben današnjemu, morda pa se bo kaj spremenilo? Ne želim izpostavljati le slabosti našega planeta, hotela bi le, da bi se človek zavedal posledic svojega ravnanja. S tem ne mislim samo na izkoriščanje Zemlje, temveč na medsebojne odnose, na ljudi, pomoč in dobrotelost. Zavedajmo se, da je okoli nas veliko ljudi, ki potrebujejo našo roko. Dobro delo lahko narediš tudi doma. Pomagaj sošolcu pri učenju. Hvaležen ti bo, ti pa boš vedel, da si naredil nekaj dobrega za svojo dušo.

Seveda ima današnji svet tudi pozitivne strani. Prav je, da smo malo kritični, a kljub temu moramo poznati nekaj prednosti. Dober primer je zdravstvo, saj je s pomočjo tehnologije in novih dognanj napredovalo. Mar ni to dobra stran našega sveta?

Žana Grabnar, 8. a

## **Svet, v katerem živim**

Čeprav veliko ljudi meni, da je bilo leto 2016 najslabše, nihče ne opazi, da smo za to slabo leto in še mnoga druga leta krivi pravzaprav sami. Ampak ljudje si zatiskajo oči in za to krivijo druge.

Živimo v svetu, polnem vojn, bolezni, nesporazumov in mnogo drugih grozot. Žalostno je, da ti ljudje, ki jih imaš za prijatelje, v trenutku zabodejo nož v srce samo, da dobijo okus nečesa boljšega. Včasih je motiv za to denar ali samo navadno ljubosumje. Težko razumljivo je že dejstvo, da denar, kos papirja vlada našemu življenju. Stvari znajo ceniti samo ljudje, ki nimajo veliko v svoji lasti, npr. če brezdomcu ponudiš nov par čevljev, ga bo odklonil, če pa jih ponudiš najstniku z več denarja, ga bo z veseljem sprejel in ne pomislil na ceno čevljev in kdo jih res potrebuje. Razlike se opažajo tudi pri brezdomcih. Če je npr. brezdomec bele polti ali ženskega spola, mu bo nekdo prej dal denar, kot pa nekemu temnopoltemu moškemu.

Rasizem je velik problem v civiliziranih državah že več desetletij in kljub novim in ostrejšim zakonom mu ni ne kraja ne konca. Seksizem je tudi velik problem. Zadnje čase se proti seksizmu bori veliko žensk; feministk, a seksizem je uperjen tudi proti moškemu spolu, a ta je zatrt, saj se vsi osredotočajo na ženske. Feminizem se je začel z sporočilom, naj bodo ženske enake moškim, a čez leta se je preoblikovalo na to, da so ženske boljše od moških, kar seveda ni prav, ker moramo biti vsi enakopravni. Nekaj feministk še zmeraj stoji za prvotnim sporočilom, a veliko jih samo diskriminira moški spol. Veliko moških je tudi feministov, še posebej istospolno usmerjenih, kar me pripelje do naslednje teme. Diskriminacija istospolnih parov. V nekaterih arabskih državah takšne ljudi izganjajo, saj je vlada močno proti temu. Tudi ti ljudje postanejo begunci. Begunstvo v evropskih državah se je v zadnjih letih zelo povečalo. Množični prihodi izseljencev iz afriških držav močno strašijo vlado, saj na takšno vselitev niso pripravljeni. Velikokrat mislijo, da so ostali ljudje, ki imajo drugačno kulturo, avtomatsko slabši oziroma da bodo prinesli nasilje v državo.

Ljudje morajo postati bolj odprti in izgubiti predsodke do »zunanjih« ljudi, drugače bo vsako leto podobno grozotam leta 2016.

Lana Krapež, 8. b



**Je tudi to pesem? Sporočilo emojijev so razvozlavali tudi naši učenci.**



### **SKRIVNOSTI PREBRANEGA**

Nekaj prebereš ...  
O tem tudi premišliš?  
Je pismo že poslano,  
vse v ravnovesju –  
Kaj mi je dano?  
Zaklenjeno globoko na  
nekem taborjenju v mraku,  
velik nasmešek, le kdo je za mano?

Ana Lavrin, 8. a

### **TEHTNICA**

Zakaj je pismo  
res le pismo?  
In zakaj je knjiga  
res le knjiga.

O tem se zamislim  
vsak dan.

Zakaj so vrata zaklenjena.  
In zakaj taborjenje  
je veliko razpoloženje.

In zakaj je veselje veselo.  
Kot da bi na tehtnici sedela  
dva otroka in se gugala.

Nika Ravnikar, 6. a

### **TABORJENJE**

Rano jutro se prebuja,  
in Bine danes se ne kuja ...  
Dobil je zjutraj ovojnico  
in skočil po ključavnico.

Odklenil svoje je kolo  
in šel po šotor je vestno.  
Tudi navodila taborjenja je prebral,  
tokrat mislil kot – nepridiprav.

Zamišljen bil je celo pot,  
da ni naredil katero od zmot.  
Da slučajno česa ni pozabil,  
se na taborjenje močno je pripravil.

Lucija Jenko, 6. b

### **PESEM**

Na počitnice odšli smo taborit,  
s seboj vzel sem veliko knjig.  
Zamišljen sem pisal pisma veselo,  
da se bo babici in dedku srce ogrelo.

Tehtali smo, da preveč govorimo,  
Zato s ključem usta zaklenimo.

Alekseja Lipovšek, 6. b

### **MORDA**

Ko prebereš knjigo,  
ugotoviš tudi njeno sporočilo.  
Ti nauk zgodbe daje izbiro?  
Te neverjetna pustolovščina zaklene v  
šotor?  
Zgodbi se nasmej,  
na vse strani pokaži svoj »juhej«.  
Se boš potlej zgodbi nasmejaj?  
Ti bi morda v takšni situaciji moja pomoč  
prišla prav?

Žana Grabnar, 8. a

## **Misija: Rešitev planeta Zemlja**

Vesolje je kot polje zvezd,  
ki ti vsako noč reče  
lahko noč. Polje je vesolje.

S svojo raketo  
odleti na Zemljo in reši  
nesnago ..., zavzeto.

Odleti na Zemljo, odleti!  
Kot napadalec,  
kot pravi raziskovalec.

Z zvezdami zamaši  
vse tovarne, ki onesnažujejo.  
Iz malo Lune sestavi  
požrešne smetnjake,  
ki bodo pojedli  
vse nadležne smeti!

Ana Barlič, 5. a

## **Vesolje**

V vesolju po Mlečni cesti se zvezde vrtijo  
in v tihi noči utrinke na Zemljo spustijo.  
Vesolje nikoli ne spi,  
zanj počitka ni!

Sateliti, planeti in kometi po nebu se podijo  
in s tem Zemljo razveselijo.  
Vesolje nikoli ne spi,  
zanj počitka ni.

Mi pa gledamo v nebo,  
kdaj utrinek nam izpolnil željo bo.

Sara Sušnik, 5. a

## **Stvari v vesolju**

Vesolje sestavljajo mnogi planeti,  
ki sem ji približaš lahko v raketi.  
Tam ni ne vode in ni življenja,  
tla so posuta z mnogo kamenja.

V vesolju sta tudi Luna in Sonce,  
svetlobo oddajata nam na vse konce.  
Tu so še zvezde majhne igrive,  
ki šele ponoči postanejo žive.

Lahko smo veseli, da naš planet,  
greje nam Sonce že vrsto let,  
da vode ne manjka in čist je zrak,  
zato poskrbimo, da ostane prav tak.

Ajda Gobovc, 5. a

## **Rešimo Zemljo**

V vesolju skriva se planet,  
ki potrebuje naš nasvet.

Zato smo se odločili,  
da jim bomo pomoč ponudili.

Da bodo ljudje lepše živeli,  
mi nezemljani bomo poskrbeli.

Očistimo reke, potoke in morja,  
da bodo lepša sončna obzorja.

Posodimo svoje jim stroje,  
da z njimi odpeljejo skrbi svoje.

Potem pa mi pridemo z veliko vrečo,  
ponudimo jim veselje, radost in srečo.

Zemljani spet so srečni,  
njihovi obrazi so brez skrbi.

**SKUPAJ ZEMLJO SMO REŠILI VSI!**

Klavdija Podbregar, 5. a

## Marsovček

Sem hodil po zraku,  
sem metulje lovil,  
da bi tam v vesolju  
eno škatlo dobil.

Prišli so temni oblaki,  
zakrili so mojo pot,  
domov sem prišel  
čisto drugod.

Pa sem našel vesoljčka,  
na Mars peljala sva se,  
skupaj rešila  
v vesolju sva vse.

Sanja Trebušak, 5. a

## Zemlja, modri planet

Skozi vesolje astronaut potuje,  
sedi v raketi in premišljuje,  
kako rešil bi modri planet,  
ki poln je smeti in hitrih cest.

Vsak človek naj bo  
narave raziskovalec,  
rastlin, živali in oblakov poznavalec.

Otroci naj vladajo planetu,  
s čistim srcem in novimi idejami.  
Pomagajo naj temu svetu.  
In ko vrnil se bo astronaut,  
lep bo spet  
ta njegov planet.

Žiga Miklavčič, 5. a



Tija Klopčič, 4. a

## **Naše Mlinše**

Kraj, v katerem mi živimo,  
je poznano po ljudeh,  
ki prijazni in sočutni  
hodijo po vseh poteh.

Mlini, potok in gozdovi,  
polja, hribi in ravnine,  
so čudesa, ki krasijo  
vsak kotiček te doline.

Tu oblije vas toplina  
dobrih in prijaznih ljudi,  
ki pripravljene so vedno  
biti skupaj z drugimi.

Tu otroci so veseli,  
polni smeha in radosti,  
radi pojejo, se igrajo,  
uganjajo norčije mladosti.

Naše Mlinše res so »kul«,  
polne ljubezni in kultur.

1.–3. razred OPB, PŠ Mlinše

## **Z avtobusom okrog sveta**

Nekega dne so v vasi naredili posebno avtobusno postajo. Vsak dan je na postajo zapeljalo sedem avtobusov.

Vsak je imel posebnost, razen sedmi, ki ga ni še nihče videl, razen mene. Prvi je imel dvanajst nadstropij, drugi je bil tako svetel, da je osvetlil celo vas in še malo, tretji je bil zelo, zelo hiter, četrti je lahko letel, peti je bil neviden, šesti se je lahko spremenil v robota, a sedmi, ki je pripeljal ob polnoči, je zgledal kot, da nima posebnosti, a na njem je pisalo: Z avtobusom okrog sveta. Na postaji sem ga počakal deset minut preden je prišel. Ko je prišel, sem vstopil ter zagledal le tri potnike. Usedel sem se zraven prvega in se z njim spoprijateljil. Povedal mi je, da prihaja iz vasi pri New Yorku, jaz pa, da sem iz Mlinš. Z avtobusom smo odšli do New Yorka, kjer smo si ogledali kip svobode, in nato smo šli še k njegovemu domu. Ko je odšel iz avtobusa, sem se usedel še poleg drugih dveh in se tudi z njima spoprijateljil. Rekla sta, da živita na Izlakah in, da imata očeta iz Londona. Ko smo z avtobusom prispeli do oceana, se je spremenil v podmornico. Ugotovil sem, da je tudi sedmi avtobus poseben. Ko je podmornica (avtobus) prispel na kopno, se je zopet spremenila v avtobus. Šoferju avtobusa smo rekli, naj nas odpelje v London, kjer je včasih živela očetova družina. Po ogledu Londona, smo se vrnili nazaj na avtobusno postajo. Poslovali smo se in se odpravili vsak v svoj dom.

Najbolj mi je bilo všeč, da sem dobil tri nove prijatelje.

Rok Kolar, 4. c PŠ Mlinše

## **Z avtobusom okrog sveta**

Nekega dne se je Pia odpravila z avtobusom okrog sveta.

Najprej so se odpravili v Pariz, kjer so si ogledali Eifflov stolp. Nato so odšli v London tam pa so videli uro Big Ben. Potem so odšli v New York kjer je Pia videla kip svobode. Nato so odšli nazaj v Slovenijo. Med potjo je Pia videla veliko ljudi, avtov in dreves. Kar naenkrat pa je med množico opazila nekega fanta oblečenega čisto v črno barvo z masko na obrazu. Pii se je zdel sumljiv. Ves čas ga je opazovala. Nato pa je odšel v banko. Pia je ugotovila, da je lopov. Hitro je poklicala policijo. Policija je hitro prišla, ker pa je lopov začel ropati, je odšla Pia do njega in ga zvezala. Ko je prišla policija, ga odvezala, vklenila z liscami in ga odpeljala v zapor. K sreči je lopov vzel samo deset evrov. Policija pa je Pio pohvalila in ji dala medaljo v znak poguma.

Pia je bila zelo vesela saj je videla veliko zanimivosti in rešila banko pred ropom.

Lara Kmetič, 4. c PŠ Mlinše

Za deveti rojstni dan sem dobila izlet z avtobusom. Bilo je leto dvatisoč šestnajst. Potovanje je trajalo eno leto.

Potovali smo po celem svetu. V Afriki sem plula po reki Nil. V Aziji sem sem jahala na slonu.

V Ameriki smo si ogledali kip svobode. V Kanadi smo šli na kanadski stolp. Nato smo se odpravili v Evropo. Najbolj mi je bil všeč francoski Eifflov stolp. V sosednji Italiji smo si ogledali poševni stolp v Pisi. Bil mi je zelo všeč, zato sem si ga šla še od blizu pogledat. Ojoj, spotaknila sem se ob kamen in padla! Zelo me je bolelo. Ostali potniki so poklicali reševalce. Vse se je dobro izteklo.

Ko sem se vrnila domov sem imela čuden občutek. Še bog ne ve zakaj, le jaz sem vedela.

Zavedala sem se, da je najlepše doma.

Lana Kosmač, 4. c, PŠ Mlinše

Bil je ponedeljek. Otroci so bili doma zaradi prenove šole. Bilo jim je zelooooo dolgčas.

Nekateri so gledali TV, izrezovali snežinke ali preprosto ležali na postelji in razmišljali kaj bi se zgodilo, če bi izbruhnil vulkan. Mamice so jih oštevale naj se razvedrijo, otroci pa so delali kar pač lahko na dolgočasen dan. Vsi so si želeli, da bi pripeljal avtobus in jih odpeljal v šolo. En del želje se jim je uresničil. Pred avtobusno postajo se je ustavil avtobus in vsi so stekli nanj. Odpeljal jih je do: Hrvaške, Italije, Madžarske, Amerike, Rusije, Kitajske in še več. Na Hrvaškem so obiskali Zagreb, v Italiji so srečali Marka Pola, na Madžarskem plavali v reki Malos, v Afriki plesali in peli, pojedli ameriški zajtrk v Ameriki, se slikali z Vladimirjem Putinom v Rusiji, se naučili izgovoriti in napisati besedo yue 月(luna) na Kitajskem ...

Vračali so se hitro. Ko so prispeli, je bilo jutro. Pripravili so šolske torbe, se obuli in se odpravili v šolo. Bili so veseli, ker je bila šola prenovljena in so se veliko naučili o tujih državah.

Ko je tisti dan zunaj padal dež je eden izmed otrok na tablo napisal:雨(yu). Vsi so bili začudeni kaj to pomeni. Razložil jim je, da to v kitajščini pomeni dež.

Larisa Lavrin, 4. c, PŠ Mlinše

Nekega dne sem videla avtobus, ki je na njem pisalo, jaz vozim okrog sveta. Mamo in očka sem vprašala če gremo z njim, saj sem takrat imela rojstni dan. Prijatelji so bili že pri meni ,mama mi je povedala, da je avtobus namenjen meni za rojstni dan: Kaj pa prijatelji sem vprašala. ali oni ne bodo šli z nami ?Mama mi je odvrnila, da bodo šli, saj njihovi starši že vedo. Potem smo se oblekli in obuli. Odšli smo do avtobusa, počakali, da so se vrata odprla vstopili smo ,šoferja vljudno pozdravili in se usedli na sedež. Ko smo se peljali ,sem videla veliko zanimivih stvari in veliko zanimivih kipov. Ko smo obšli ves svet,, sem mami in očetu povedala kaj mi je bilo najbolj všeč in se jima zahvalila za darilo. V šoli sem povedala o svojem doživetju prav vsem, vsi so se spraševali, če je to sploh mogoče. Učiteljice so me spraševale, kaj mi je bilo najbolj všeč. Vsi so me gledali in govorili o meni. Nihče me ni nič skoraj vprašal.

In tako smo se še odpravili okrog sveta in tako smo srečno živeli do konca svojih dni. Maruša Flere, 4 .c, PŠ Mlinše

## Tajno društvo PGC

Petošolci in šestošolci smo si v Lutkovnem gledališču Ljubljana ogledali gledališko predstavo Tajno društvo PGC. Predstava je zasnovana po knjigi Antona Ingoliča.

Gledališka predstava je malo spremenjena glede na knjigo, ampak še vseeno zabavna.

Glavni junak je Miha, ki je ustanovil Tajno društvo PGC. Še s tremi sošolci se je podal na nekakšno misijo.

Na začetku je Miha zaradi upornišтва iz oglasnih desk jemal risalne žebličke. Kasneje sta se mu pridružila še Jože in Metod. Vendar niso le pulili žebličkov, kasneje so tudi namesto oglasov na oglasnih deskah pritrdili svoje pesmi. Kmalu je za to izvedela vsa šola in tudi Špela, ki je bila njihova sošolka. Ker pa je Špela iz njihovega vedenja izvedela, da so oni ustanovili društvo, si fantje niso mogli pomagati, da je ne bi sprejeli medse. Predstava pa se konča dokaj srečno, saj jih je ravnatelj vrgel iz šole, ker so priznali, da so oni ustanovili društvo. Kljub temu pa so bili vsi uspešni v nadaljnjem življenju.

Predstava mi je bila zelo všeč, ker je bila smešna, zelo pa mi je bila všeč tudi scena, ker je bila drugačna kot druge.

Neža Barlič, 6. b

## Atletika

V torek, 31. maja je v Hrastniku potekalo Področno posamično prvenstvo v atletiki za OŠ. Udeležil so se ga tudi učenci naše šole. Vsi so se borili, potrudili po svojih najboljših močeh in dosegli lepe rezultate ter zelo uspešno zastopali našo šolo.

Kar 8 učencev je domov odšlo z medaljo:

- Nejc Žunec – 1. mesto v skoku v daljino,
- Rebeka Drnovšek – 2. mesto v teku na 600m,
- Gašper trdin – 2. mesto v teku na 1000m,
- Jure Kuder – 2. mesto v suvanju krogle,
- Klemen Pograjc – 3. mesto v teku na 600m,
- Marcel Jekovec – 3. mesto v skoku v daljino,
- Anže Jurjevec – 3. mesto v teku na 60m,
- Žan Kmetič – 3. mesto v teku na 1000m.

Tudi ostali učenci so dosegli odlične rezultate:

- Vid Oražem – 4. mesto v metu vortexa,
- Nia Boršnar – 4. mesto v teku na 600m,
- Nives Moneta – 4. mesto v teku na 300m,
- ženska štafeta 4×100m – 5. mesto,
- Žiga Žgalin – 5. mesto v skoku v daljino,
- Rok Sušnik – 5. mesto v metu vortexa,
- Nika Ravnikar – 6. mesto v metu vortexa,
- Bervar Miha – 9. mesto v teku na 600m,
- Zupančič Tadej – 10. mesto v teku na 300m,
- Patrik Božjak – 14. mesto v teku na 300m.

## Uspehi in dosežki učencev podružnične šole Mlinše

Učenci in učiteljice Podružnične šole Mlinše so uspešno zaključili šolsko leto 2016/2017. Poleg pouka so sodelovali na dodatnih aktivnostih. Uspešni so bili na različnih likovnih in literarnih natečajih. Sodelovali so na mednarodnem natečaju Igraj se z mano, kjer sta bila nagrajena Aljaž Bergant in Lana Kosmač. Na likovnem in literarnem natečaju Evropa v šoli so bili nagrajeni Anaya Gaja Vozelj, Gašper Pergar, Lana Kosmač in Eva Bašelj. Na likovnem natečaju Rudarstva so nagrade prejeli Julija Stražar in Bine Klopčič. Prav tako uspešni so bili na Cankarjevemu tekmovanju iz slovenščine. Priznanja so prejeli: Kaja Brodar, Anaya Gaja Vozelj, Peter Stražar, Lara Kmetič, Larisa Lavrin, Lovro Levičnik, Julija Stražar. Tudi na matematičnem tekmovanju Kenguru so učenci prejeli priznanja: Anže Kosmač, Lovro Levičnik, Julija Rožič, Julija Stražar, Lara Brajer, Nika Dežman, Bine Klopčič, Kiara Lavrin, Brin Osojnik, Aleksander Zorec, Peter Stražar, Rocco Tatarovac, Anaya Gaja Vozelj, Maruša Flere. Večina učencev je usvojila bralno značko. Vsi učenci od 2. – 4. razreda so sodelovali na tekmovanju Zdravi zobki. Prejeli so priznanja in medalje za športno značko Zlati sonček in Krpan. Udeležili so se tekmovanja Računanje je igra in Cici Vesele šole. Sodelovali so pri izdelavi največje slike, ki bo objavljena v Guinnessovi knjigi rekordov ter ostalih natečajih, ki jih ni bilo malo (Podežeje, Jurij Vega, 112 ...).

Učenci so razstavljali svoja likovna dela. Na krajevni razstavi Svet, ki izginja, v KC DD Zagorje ob podelitvi nagrad zeliščarjev in ob krajevnem prazniku. Vzorno smo izvedli tradicionalni slovenski zajtrk.

Podružnična šola Mlinše je bila soorganizatorica 9. gledališkega srečanja podružničnih šol Slovenije, kjer je nastopila tudi domača gledališka skupina z avtorsko predstavo Puhkov potep. Uprizorili so jo še na Rdečih revirjih v Hrastniku, na Mlinšah pa kar še štirikrat. Učenci so bili vključeni tudi v pevski zbor in nastopili na večini krajevnih prireditvah. Večina učencev je vključenih v kulturne dejavnosti in tako so nastopili: dvakrat za medgeneracijsko društvo Srečno, starejše krajane, ob slovenskem kulturnem prazniku, komemoraciji, ob obisku ruskega atašeja, za starše, v Božičnem mestu v Zagorju in na Otroški reviji pevskih zborov.

Učenci so vključeni v različne dobrodelne akcije. Sodelovali so pri barvanju pirhov, izdelovali so košarice za pirhe v okviru Rdečega križa Zagorje. Zbrali so lepo število zvezkov za akcijo Karitasa Pokloni zvezek, nastopili za starejše krajane, sodelovali na dobrodelnem teku ... Uspešni so bili tudi v zbiranju starega papirja.

Bili so tudi prave medijske zvezde, saj so sodelovali v mnogih radijskih oddajah Otroški ringaraja (Radio Prvi).

Kljub temu, da je učencev v šoli malo - 37, je bilo dodatnih dejavnosti in pridobljenih novih znanj in veščin veliko. Zato pregovor Majhno je lahko veliko, za našo šolo zagotovo drži.

Marija Ribič  
pedagoška vodja

## Udeležba na likovnih natečajih v šolskem letu 2016-17

Udeleženci	Naziv likovnega natečaja	Dosežek
Žiga Grošelj, Ajda Miklič, Lara Lamovšek	7. mednarodni likovni natečaj 'IGRAJ SE Z MANO 2016-17, Cankarjev dom, Ljubljana	Priznanja za likovna dela in razstavljenata dela v Cankarjevem domu
Neža Sešlar, Lara Grošelj, Mojca Anžlovar	Likovni natečaj PORTET IVANA CANKARJA Trbovlje	1. Mesto Neža Sešlar 9.B
Maj Kos, Neža Smrkolj, Zoja Katarina Hlebec, Urška Pogačar, Nives Moneta	Nagradni natečaj likovnih in literarnih izdelkov na temo 'NARAVNE IN DRUGE NESREČE –POZOR NEVARNE SNOVI, Trbovlje, 2017	Nagradi za likovna dela: Maj Kos, Neža Smrkolj
Maj Kos, Lin Maselj	19th INTERNATIONAL CHILDREN'S AND YOUNG PEOPLE'S ART COMPETITION TORUN- Always gree, always blue 2017 POLAND	Priznanja za sodelovanje
Izbrana likovna dela učencev 7. AB Nagrajenka: 1. mesto Tanja Stanko	Mednarodni likovni natečaj Plakat miru: PRAZNUJEMO MIR (PEACE POSTER CONTEST- CELEBRATE PEACE 2016)	Nagrade in priznanja za likovna dela ter razstava v Delavskem domu v Zagorju
Taj Maselj, Ajda Miklič, Julija Guna, Lara Lamovšek, Tjaša Ravnikar	International handicraft and creativity competition- THE COLOURS OF AUTUMN Lipova, Bolgarija	1. mesto Taj Maselj in Ajda Miklič 2. mesto Julija Guna
Patrik Božjak, Iza Žgalin, Maks Sešlar, Beti Martinčič	Natečaj za ustvarjalno delavnico na temo 'RUDARSKI SIMBOLI, Zagorje 2017	Nagrade in priznanja za likovna dela
	Likovni natečaj SVET V KATEREM ŽELIM ŽIVETI Društvo Rudolfa Maistra za Zasavje, 2017	Priznanje in nagrada za likovno delo
Patricija Ravnikar, Mark Garden, Tanja Stanko, Tija Krznar, Neža Juvan	49. likovni natečaj 'LIKOVNI SVET OTROK 2017', Šoštanj	Sodelovanje na tekmovanju
Ana Škrinjar, Ajda Miklič, Zoja Katarina Hlebec, Urška Pogačar	Likovni natečaj 'EVROPA V ŠOLI'	1. mesto III. triade na regionalnem izboru (Zoja in Urška) 2. mesto I. triade (Ana Škrinjar.)
Učenci ob 2. do 9. razreda	Likovni projekt SKUPAJ SMO VEČJI – To sem jaz-To smo mi za vpis v Guinesovo knjigo rekordov, OŠ Brezovica, Ljubljana 2017	Sodelovanje pri oblikovanju največje skupinske risbe na svetu
Blažka Grošelj, Beti Martinčič, Julija Majdič, Anja Moneta, Rok Lavrin, Blaž Jazbec	Mega kviz- PODVODNA POKRAJINA	Nagrade za izvirna likovna dela
Anja Moneta, Beti Martinčič, Rok Lavrin, Blažka Grošelj, Matija Pavšek, Poka Jelerčič, Luka Škrinjar, Anja Psarn, Lara Grošelj	10. likovni natečaj DREVO OŠ Šturje, 2017	Priznanja za sodelovanje
Val Ostrožnik, Tadej Zupančič, Taj Maselj, Maruša Koren, Blažka Grošelj	18. bienale otroške grafike MAJHNO, VEČJE, NAJVEČJE Žalec, 2017	Razstavljenata likovna dela in priznanja



Učenci 6. in 7. razredov	Likovno-literarni natečaj VODNI DETEKTIV ICRO Domžale 2017	1. Mesto v kategorijo II. triade
Anja Moneta, Nika Ravnikar	Mednarodni likovni natečaj PORTRET – MI SMO TA SVET OŠ Dornberk, 2017	Bronasti priznanji za likovna dela
Učenci 6. AB	Natečaj za izvirno otroško likovno in literarno delo ter fotografijo, Koroška galerija likovnih umetnosti, Slovenj Gradec, 2017	Sodelovanje na natečaju in priznanja, razstava likovnih del učencev v Koroški galeriji likovnih umetnosti
Alja Drnovšek, Neža Smrkolj, Nika Ravnikar	The 16th international art exhibition for children and young people-TOHETHER FINLAND 2017	Priznanja za sodelovanje
Učenci 6. AB	Likovni natečaj v tednu Rdečega Križa OTROCI POMAGAJO OTROKOM-KER MI JE MAR, POVSOD IN ZA VSAKOGAR, Oš Ivana Tavčarja in Rdeč Križ Slovenije, 2017	Sodelovanje na natečaju
Učenci LS II.	Mednarodni nagradni likovni natečaj MOJ KARAJ-MY OWN TOWN	Sodelovanje na natečaju

Tina Lesjak  
mentorica

### **Poročilo o Cankarjevem tekmovanju in tekmovanju Mehurčki**

Bronasto priznanje pri tekmovanju za Cankarjevo priznanje so letos prejeli:

- 4. r.: Lara Kmetič, Larisa Lavrin, Brigita Lavrač, Iva Goršek in Urh Lebar
- 5. r.: Ana Barlič in Žiga Miklavčič
- 6. r.: Lucija Jenko in Nia Borštinar
- 7. r.: Ajda Drnovšek in Daša Pistočnik
- 8. r.: Ana Lavrin in Žana Grabnar
- 9. r.: Karin Trdin

Srebrno priznanje sta prejeli Ana Lavrin, 8. a, in Karin Trdin, 9. a.

Zlato priznanje je prejela Ana Lavrin.

Učenci prve triade so letos prvič tekmovali šele aprila (drugošolci so bili ravno tedaj v šoli v naravi in niso tekmovali). Njihovo tekmovanje so poimenovali Mehurčki. Vsi tekmovalci so prejeli priznanje za udeležbo na tekmovanju.

1. r.: Jošt Lebar, Lovro Levičnik, Julija Stražar, Hana Drašlar, Lia Laznik, Lara Lazar, Kaja Lindič, Pia Ravnikar Sušin, David Štikavac, Maša Udovič, Sara Razpotnik, Nuša Brodnik, Lili Sešlar, Sara Ceferin, Matija Kocmut, Feliks Kozamernik, Lara Evita Božič

3. r.: Pia Vidrgar, Jaka Grbec, Ajda Miklič, Maša Ceferin, Tara Sešlar, Peter Stražar, Anaya Gaja Vozel, Kaja Brodar, Lina Kralj, Jerneja Kmetič, Hana Sejdinovič, Jona Udovič, Val Tement, Žana Razpotnik, Tinej Reberšek, Tjaša Ravnikar, Jaka Božič

Iskrene čestitke!

Petra Klenovšek  
mentorica

## Mladi raziskovalci zgodovine

Mladi zgodovinarji tudi to leto nismo počivali. Sodelovali smo na tekmovanjih, pripravljali prispevke na različne zgodovinske tematike, ki smo jih objavljali na spletni strani naše šole in jih obogatili z izdelavo spletnih križank in kvizov, da smo zgodovino z uporabo multimedije približali tudi ostalim učencem naše šole.

Šolsko tekmovanje iz znanja zgodovine je potekalo 1. decembra 2016 na temo 1. svetovne vojne s poudarkom na soški fronti. Tekmovalo je 12 učencev 8. in 9. razreda. Štirje učenci so na podlagi svojih rezultatov prejeli bronasta priznanja – Karin Trdin, Lana Krapež, Jan Razpotnik in Rok Sušnik. Slednji trije so se dalje uvrstili na regijsko tekmovanje, ki je potekalo 1. februarja na Osnovni šoli Litija. Odlično so zastopali našo šolo, Rok pa je za svoje znanje pridobil srebrno priznanje.

Učenki Tina Šikovec in Laura Prašnikar iz 6. a razreda sta se že v mesecu novembru odločili, da bosta napisali raziskovalno nalogo za razpis Zveze za tehnično kulturo Slovenije. Odločili sta se za temo iz lokalne zgodovine, in sicer sta na podlagi arhivskega gradiva naše šole in Slovenskega šolskega muzeja napisali raziskovalno nalogo z naslovom Šolanje na Izlakah. 29. marca sta jo tudi uspešno zagovarjali na GESŠ Trbovlje in dokazali, da se kljub mladosti da napisati kvalitetno in obsežno raziskovalno nalogo.

Veseli me, da je vsako šolsko leto med učenci toliko zanimanja za svetovno, evropsko, slovensko in lokalno zgodovino, kar vedoželjni učenci dokazujejo z rednimi obiski interesne dejavnosti.

Sanja Šikovec  
mentorica Mladih raziskovalcev zgodovine

## Elastomobil

V soboto 25. 3. 2017 je v Ljubljani potekalo štirinajsto državno tekmovanje elastomobilov. Tekmovanja so se udeležili trije sedmošolci; Manu Podlogar, Sergej Smrkolj in Dejan Juvan. Pomerili so se z 38 ekipami z vse Slovenije. Učenci so pri izbirnem predmetu obdelava gradiv les izdelali dva elastomobila.

Elastomobil JASTOG sta izdelala Sergej Smrkolj in Dejan Juvan, elastomobil KOBRA pa učenca Manu Podlogar ter Patrik Božjak. Oba elastomobila sta v vseh treh poskusih prevozila zavidljivo razdaljo. Učenci so sami reševali probleme, ki so se pojavili na terenu in vzorno predstavljali našo šolo. V hudi konkurenci so dosegli dobre rezultate, zato vsem iskrene čestitke.

Metod Bajde  
mentor



*Dejan Juvan in Sergej Smrkolj*



*Manu Podlogar*